

[Korsgaard.]

til ikke at fremsætte dette Forslag. Naa, det er jo gjort, og det kan ikke ændres, men det giver i Virkeligheden Anledning, synes jeg, til at anmode Ministeriet og maaske ikke mindst den højtærede Finansminister om netop paa dette Omraade at vise størst mulig Haardhed. Som sagt, jeg benægter i øvrigt ikke, at det at skaffe bekvemme Transportmidler kan være en Nødvendighed for at bevare Publikum. Jeg maa atter her yde Ministeren for offentlig Arbejder min Anerkendelse, fordi det vistnok var ham, der indførte en Indretning af tredje Klasse, der er væsentlig bedre end tidligere. Jeg tror, at vi dèr utvivlsomt er inde paa det rette. Det er endda saamænd ikke saa forfærdelig behageligt, naar man skal sidde 8 i en Kupé paa 3die Klasse, men det er dog væsentlig bedre end før, og givet er det, at i Konkurrencen med Automobilerne spiller Bekvemmelighedsspørgsmaalet en Rolle.

Der er et andet Forhold med Hensyn til Nyanlægene, jeg gerne lige vil nævne, nemlig den tidligere omtalte Automobilfærge. Man vil erindre, at ved sidste Finanslovbehandling var jeg stærkt imod det, der den Gang trak op, men det hjalp jo ikke, desværre; der lavedes nogenlunde saa mange Urigtigheder, som man kunde, efter min Opfattelse. Det kan nu ikke ændres, men en Ting har man dog haft Lejlighed til at se, naar man bor i Nyborg, og det er, om det at faa en særlig Automobilfærge virkelig betyder noget alvorligt for dem, der kører med Automobil. Jeg tror ikke, man vil kunne faa en eneste Jernbanemand i Nyborg til at underskrive det. Begivenhederne har ogsaa vist det. Vi har hele Sommeren haft en speciel Automobilfærge gaaende, men jeg tør paastaa, at naar en Automobilist kunde vinde 5 Minutter ved at gaa over med en almindelig Færge, gjorde han det, og al den Larm, der paa dette Omraade stod fra Automobilisternes Side, har vist sig slet ikke at have noget Hold i Virkeligheden. Jeg beklager, at man overhovedet har faaet en separat Færge. Derimod mener jeg, at Statsbanerne i Sommeren 1929 var alt for stejle i Retning af at give fornødne Nedsættelser. Resultatet er blevet, at man baade fik Nedsættelse i Billetpriserne og den særlige Bilfærge. Jeg henstiller, at den højtærede Minister ved Lejlighed fortæller os lidt om, hvordan dette har virket. Jeg kan vanskeligt tro, at det ikke har bidraget til at forøge Statsbanernes i Forvejen ikke ubetydelige Underskud.

Hermed forlader jeg Statsbanerne og

gaar over til at tale lidt om den finansielle Situation og da først om Statsregnskabet, der udviser et Overskud paa 12 Mill. Kr. Det er en 3—4 Mill. Kr. bedre, end man skulde have ventet efter den i Foraaret forelagte Tillægsbevillingslov. Naar jeg siger, det er 3—4 Millioner bedre, tænker jeg her paa, at man altid venter et Par Millioner bedre Balance, end Tallene viser; Forbedringen er her i Stedet for 2 Millioner blevet en 5—6. Det forbavser mig noget, at man ikke har kunnet have nogenlunde rigtige Tal paa det daværende Tidspunkt, at de altsaa først er kommet frem nu. Det, der giver Udslaget, er jo Forbrugsafgifterne, Skatterne i det hele taget, der har givet væsentligt mere end opført paa Tillægsbevillingsloven. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Finansminister, om man ikke vilde kunne have de rigtige eller de rigtigere Tal paa et tidligere Tidspunkt end lige akkurat paa Statsregnskabet. Alt i alt synes jeg, at det paagældende Aar balancemæssigt set er forløbet overordentlig tilfredsstillende. Om Grunden hertil skal jeg om lidt komme tilbage.

Der er en Ejendommelighed, forekommer det mig, ved de Taler, som de til enhver Tid siddende Finansministre holder ved Fremlæggelsen af Finansloven. De taler indgaaende om Statsregnskabet for det forløbne Aar, hvilket kan være saare naturligt, og jeg maa her give den højtærede Finansminister den Anerkendelse, at det var en meget overskuelig Fremstilling, der blev givet. Men strengt taget kan man dog selv nogenlunde hurtigt læse sig til dette gennem Tallene. Finansministrene taler dernæst — og det synes jeg er for saa vidt mere underligt — ret indgaaende om Budgettet, altsaa den Finanslov, der skal gælde næste Aar. Men hvad de derimod taler overmaade lidt om — og dèr synes den nuværende højtærede Finansminister at følge i det tidligere Spor —, er det indeværende Finansaar. Man gør det vel med den Begrundelse — den benytter i hvert Fald den nuværende Finansminister —, at man vil ikke agere Spaamand. Ja, hvad gør man vel overhovedet, naar man laver et Budget? Det er jo en Slags Spaadom, en Tilkendegivelse af, at som Forholdene nu en Gang ligger, maa man antage, at Regnskabet maa lægges saaledes og saaledes an. Men medens det naturligvis i høj Grad maa blive tvivlsomt, om Forholdene om et Aar eller halvandet er akkurat, som de var paa det Tidspunkt, da Finansloven blev forelagt, har man dog meget væsentlige Holdepunkter